Universitat Rovira i Virgili

Traces

Traduccions de Joaquim Mallafrè

[publicacions] urv

Traces

Traduccions de Joaquim Mallafrè

[publicacions] urv
Tarragona, 2010

Edita:
PUBLICACIONS URV
A+C (UTE Arola Editors, SL - Imatge 9, SL / Cossetània Edicions)
1a edició: abril de 2010
Impressió: Gràfiques Arrels

Publicacions de la Universitat Rovira i Virgili
Av. Catalunya, 35 · 43002 Tarragona
Tel. 977 558 474 · Fax: 977 558 393
www.urv.cat/publicacions
publicacions@urv.cat

Arola Editors
Polígon Francolí, parcel·la 3, nau 5 · 43006 Tarragona
Tel. 977 553 707 · Fax 977 542 721
www.arolaeditors.com
arola@arolaeditors.com

Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 · 43800 Valls
Tel. 977 602 591 · Fax 977 614 357
www.cossetania.com
cossetania@cossetania.com

Taula de continguts

Presentació

L'any passat vàrem voler sumar la Universitat Rovira i Virgili a la celebració del dia de Sant Jordi tot publicant un llibre de poemes per a l'ocasió. Ens semblava que era una petita contribució a aquesta festa tan arrelada que porta els llibres i les roses al carrer, a l'abast de tothom, per promoure un intercanvi peculiar al voltant de la cultura.

Aquest any volem donar continuïtat a la celebració de la mà d'una de les persones que ha posat més cura a l'hora de traduir textos escrits en llengua anglesa a la llengua catalana o a la llengua castellana: el Dr. Joaquim Mallafrè. Amb la seva guia som capaços de recórrer des de l'Ilíada (a partir de la traducció de Samuel Johnson) fins a autors dels segles XVIII, XIX i XX com ara Sterne, Kipling, Graves, Auden o Reed, per finalitzar amb una traducció al castellà d'un poema de Carner.

I, com a l'edició de l'any passat, s'inclouen els textos en la llengua original al costat de la traducció, en aquest cas ja no literal sinó literària. Així podem gaudir de tota la riquesa que acompanya a les llengües i de la saviesa del traductor que troba la paraula o l'expressió justa per transmetre tot allò que es diu al text original.

No voldria tancar aquesta presentació sense agrair al Dr. Joaquim Mallafrè que ens hagi volgut regalar aquest recull just l'any en què deixa les aules universitàries, encara que només ho fa des d'un punt de vista laboral. És aquesta una mena de cloenda a la seva àmplia trajectòria com a professor i traductor, com a lletraferit i com a persona implicada a l'activitat cultural del nostre territori. Les seves 'traces' ens han de permetre seguir per aquest camí que ens hem marcat com

a universitat: ser una bona eina per promoure el respecte a la cultura i l'amor per les llengües.

Us desitjo una bona diada de Sant Jordi!

Francesc Xavier Grau Vidal
Rector de la Universitat Rovira i Virgili

Pròleg

He traduït narrativa i teatre, i només algun poema ocasional per a una antologia o commemoració concreta. Però en la narrativa hi ha sovint citacions i fragments en vers. Com en la resta de l'obra, he mirat de ser fidel a l'autor, en forma i en contingut, encara que no he dubtat a allargar el vers, seguint una pràctica habitual de traductors al català i al castellà, o hagi fet algun ajustament, perquè l'anglès respiri entre nosaltres amb una cadència semblant, i el contingut poètic no se'n ressenti gaire.

N'ofereixo aquí un breu tast. A la *Vida del Dr. Johnson,* James Boswell, l'autor, inclou bastants poemes del seu biografiat. En reprodueixo dues mostres. La primera és una traducció d'un fragment de la *Ilíada*. De primer em vaig plantejar de fer servir una traducció catalana, referent nostre de l'obra clàssica, com he fet de vegades, en citacions de l'*Odissea,* d'Horaci, de Shakespeare o de Keats. Però hauria estat un anacronisme aquí, perquè Johnson no adapta la mètrica llatina sinó que fa servir les sèries de decasíl·labs apariats, tan freqüents a la seva època, que jo he convertit en alexandrins. El mateix he fet amb el poema "A una dama jove en el seu natalici".

Una breu oda burlesca de Sterne reflecteix la diferència mètrica dels versos, si bé el contingut, i les meves limitacions, em demanaven un ordre diferent i la pèrdua d'un encavallament de l'original.

Dos poemes inclosos a l'obra de Kipling, tenen aquí la seva expressió catalana; regularitzat el primer i reflex el segon de la llarga complanta de Mowgli, estranger entre els homes i entre les bèsties.

Segueixen uns poemes individuals, que no són part de cap obra en prosa. A la bella metàfora sobre el llenguatge de Robert Graves, el ritme, que sempre prioritzo, ha prevalgut sobre la rima d'algun dels seus versos. També ho faig al sonet d'Auden. Molt diferent és el poema d'Henry Reed, que exigeix una aproximació que reflecteixi el to de lliçó militar, gairebé col·loquial, amb el contrapunt líric de la natura de l'entorn. Em recordava la instrucció durant les meves milícies universitàries al campament de Castillejos, en contrast amb la bellesa de la vegetació i de les muntanyes de la Mussara.

Clou el recull l'únic poema que he traduït al castellà; un sonet de Carner que em van demanar per a un llibre sobre Salou. La proximitat lingüística m'ha permès una traducció paral·lela en fons i forma, amb una única llicència en els quartets, que es compensen, tanmateix, entre si.

Tant de bo aquestes traduccions us acostin a l'alè de l'original. Us les ofereixo en aquest meu darrer curs a la URV, on em queden tants amics i tants records.

Joaquim Mallafrè
Sant Jordi 2010

Traces

Homer

Iliad

Part of the dialogue between Hector and Andromache from the sixth book of Homer's Iliad, translated by Samuel Johnson.

She ceas'd; then godlike Hector answer'd kind
(His various plumage sporting in the wind)
That post and all the rest, shall be my care;
But shall I, then, forsake the unfinished war?
How would the Trojans brand great Hector's name!
And one base action sully all may fame,
Acquired by wounds and battles bravely fought!
Oh! How my soul abhors so mean a thought.
Long since I learn'd to slight this fleeting breath,
And view with cheerful eyes approaching death.
The inexorable sisters have decreed
That Priam's house, and Priam's self shall bleed:
The day will come, in which proud Troy shall yield,
And spread its smoking ruins o'er the field.
Yet Hecuba's, nor Priam's hoary age,
Whose blood shall quench some Grecian's thirsty rage,

Ilíada

Fragment de la conversa d'Hèctor i Andròmaca, rapsòdia VI, traduït per Samuel Johnson.[1]

Callà Andròmaca i Hèctor, com un déu, amatent,
(amb les plomes del casc agitades pel vent)
va dir: "Jo m'encarrego del mur i de la resta,
però, puc oblidar aquesta guerra funesta?
Quina fama tindria Hèctor entre els troians!
Solla un acte covard els fets d'armes més grans
i el bon nom conquerit amb combats i ferides:
només poden pensar-hi ànimes envilides!
Vaig aprendre fa temps a menysprear el conhort
de la vida fugaç; no m'espanta la mort.
Les fatídiques parques volen veure extingida
de la casa de Príam i d'ell mateix la vida.
Aviat convertida han de veure els humans
la grandesa de Troia en runes fumejants.
Però si em neguiteja la fi d'Hècuba, el fat
que ensagnarà el rei Príam per mà d'un grec irat;

Nor my brave brothers, that have bit the ground,
Their souls dismiss'd through many a ghastly wound,
Can in my bossom half the grief create,
As the sad thought of your impending fate:
When some proud Grecian dame shall tasks impose,
Mimick your tears, and ridicule your woes;
Beneath Hyperia's waters shall you sweat,
And, fainting, scarce support the liquid weight:
Then shall some Argive loud insulting cry,
Behold the wife of Hector, guard of Troy!
Tears, at my name, shall drown those beauteous eyes,
And that fair bossom heave with rising sighs!

Before that day, by some brave hero's hand
May I lie slain, and spurn the bloody sand.

Homer (IX-VI aC): És el suposat autor de les epopeies orals gregues la *Ilíada* i l'*Odissea*, les obres literàries més antigues conegudes a Europa. També se li atribueixen un seguit d'obres menors anomenades els *Himnes*. En realitat, no tenim cap certesa històrica de l'existència d'Homer, però es considerat el pare de la literatura grega posterior (teatre, historiografia i filosofia).

si el cor es plany, dolgut, de veure les ferides
per on s’han escolat dels braus germans les vides,
només de pensar en tu augmenta el meu esglai
quan endevino el dia —tant de bo no fos mai—
en què et tindrà sotmesa una grega orgullosa,
escarnint els teus plors, a la seva filosa.
Atuïda pel pes de l’aigua tornaràs
de la font Hiperea, com un pobre escarràs.
Imagino el teu plor i els sospirs de tristesa,
els ulls i el pit commosos davant de la baixesa
d’un argiu insolent, que potser et cridarà:
“Mireu l’esposa d’Hèctor, el campió troià!”
A mans d’un brau heroi prefereixo morir
ensangonant la terra, que veure el teu patir.

Samuel Johnson

To a young lady on her birth day

This tributary verse receive my fair,
Warm with an ardent lover's fondest pray'r.
May this returning day for ever find
Thy form more lovely, more adorn'd thy mind;
All pains, all cares, my favouring heav'n remove,
All but the sweet solicitudes of love!
May powerful nature join with graceful art,
To point each glance, and force it to the heart!
O then, when conquered crowds confess thy sway,
When, ev'n proud wealth and prouder wit obey,
My fair, be mindful of the mighty trust,
Alas! 'tis hard for beauty to be just.
Those sovereign charms with strictest care employ;
Nor give the generous pain, the worthless joy:
With his own form acquaint the forward fool,
Shewn in the faithful glass of ridicule;
Teach mimick censure her own faults to find,
No more let coquettes to themselves be blind,
So shall Belinda's charms improve mankind.

Samuel Johnson (1709–1784): Conegut com Dr. Johnson, va ser una de les figures literàries més importants d'Anglaterra: poeta, assagista, biògraf, lexicògraf (amb el destacat *Diccionari de la llengua anglesa*) i crític literari. Un dels seus treballs més importants va ser *Vides dels poetes angleses*, un recull d'estudis biogràfics, molts dels quals figuren com a prefaci en diverses antologies poètiques.

A una dama jove en el seu natalici[2]

T'ofereixo, estimada, d'aquest vers el tribut
que tant de bo tingués, com un prec, la virtut
de fer que el teu cos fos cada any més adorable
i la grandesa d'ànima cada any més admirable.
Que t'alliberi el Cel de pena i de neguit,
tret del dolç sentiment que fa niu al teu pit.
Que la subtil Natura, amb arts ben demostrades,
perquè tot cor les rebi, t'esmoli les mirades.
I quan el món confessi, retut, el teu encís,
als teus peus la riquesa i l'enginy d'un país,
no perdis mai de vista l'autèntica honradesa;
que és difícil que sigui prou justa la bellesa.
Fes servir el teu domini amb estricta justícia;
que no rebaixi el mèrit ni aboni la malícia.
Quan del foll vanitós sigui patent l'excés,
fes que es vegi al mirall tan ridícul com és.
Que no blasmi un defecte qui amb els seus té prou pena,
de la dona coqueta caigui dels ulls la bena;
així els dons de Belinda ens serviran d'esmena.

Laurence Sterne

Tristram Shandy

Ode
Harsh and untuneful are the notes of love,
Unless my Julia strikes the key,
Her hand alone can touch the part,
Whose dulcet move-
Ment charms the heart,
And governs all the man with sympathetik sway.
O Julia!

Laurence Sterne (1713–1768): Escriptor i humorista anglès. Precursor de molts dels recursos narratius de les avantguardes literàries de final del xix i principi del xx. És conegut especialment per la seva novel·la *Vida i opinions de Tristram Shandy*, obra original i innovadora on destaca l'us del monòleg interior.

Tristram Shandy

Oda (burlesca)[3]
Asprament desafinen les notes de l'amor
si Julia amb els seus dits no les punteja.
Si no és la seva mà
la que les fa vibrar,
cap altra no n'arrenca una remor
ni les fibres més íntimes de cap home sacseja.
Ai Julia!

Rudyard Kipling

"Night-song in the Jungle" from *The Jungle Books*

Now Rann the Kite brings home the night
That Mang the Bat sets free –
The herds are shut in byre and hut
For loosed till dawn are we.
This is the hour of pride and power,
Talon and tush and claw.
Oh hear the call! –Good hunting all
That keep the Jungle law!

Rudyard Kipling (1865–1936): Escriptor britànic, nascut a l'Índia. El seus llibres més exitosos van ser narracions infantils i juvenils, en especial *El llibre de la selva*, encara que també va destacar com a poeta i com un dels principals innovadors en narració curta. El 1907 va ser el primer escriptor en llengua anglesa a rebre el premi Nobel de literatura.

“Cant nocturn de la Jungla” d’*El llibre de la jungla*[4]

La nit fa tornar al niu Rann el milà
i a Mang el ratpenat el camí mostra.
Tanqueu en lloc segur el bestiar
que fins demà a trenc d’alba el camp és nostre.
És l’hora de la força i del neguit,
d’esmolar dents i ullals, de clavar l’ungla.
Bona cacera a tots! Sentiu el crit
els qui compliu la llei; la de la jungla!

Rudyard Kipling

“Mowgli’s Song”, from *The Jungle Books*

The Man Pack are angry. They throw stones and talk child’s talk. My mouth is bleeding. Let me run away. .
Through the night, through the hot night, run swiftly with me, my brothers. We will leave the lights of the village and go to the low moon.
Waters of the Waingunga, the Man Pack have cast me out. I did them no harm, but they were afraid of me. Why?
Wolf Pack ye have cast me out too. The Jungle is shut to me and the village gates are shut. Why?
As Mang flies between the beasts and birds so fly I between the village and the Jungle. Why?
I dance on the hide of Shere Khan, but my heart is very heavy. My mouth is cut and wounded with the stones from the village, but my heart is very light, because I have come back to the Jungle. Why?
These two things fight together in me as the snake fight in the spring. The water comes out of my eyes: yet I laugh while it falls. Why?
I am two Mowglis, but the hide of Shere Khan is under my feet.
All the Jungle knows that I have killed Shere Khan. Look, look well, O Wolves!
Ahae! my heart is heavy with the things that I do not understansd.

"Cançó de Mowgli", fragment d'*El llibre de la jungla*[5]

El grup dels homes està furiós. Em tiren pedres i només diuen criaturades. La boca em sagna, la boca em sagna. Me'n vaig corrents.

Enmig de la nit, enmig de la càlida nit, correu lleugers amb mi, germans. Deixarem la claror del poblat i anirem cap on baixa la lluna.

Aigües del Wainganga, el grup dels homes m'ha fet fora. Jo no els he fet res de mal i tanmateix em tenen por. Per què?

Grup de llops, m'heu fet fora, també. Se'm tanca la jungla i se'm tanca el poblat. Per què?

Així com Mang vola entre bèsties i ocells, així jo volo entre jungla i poblat. Per què?

Danso damunt la pell de Xere Kan, però tinc el cor oprimit. Tinc un tall al llavi, ferit amb les pedres que m'han tirat al poble, però tinc el cor lleuger perquè torno a la jungla. Per què?

Totes dues coses em lluiten a dins com lluiten les serps a la primavera. Em surt aigua dels ulls i ric mentre em cau cara avall. Per què?

Hi ha dos Mowglis en mi, però tinc la pell de Xere Kan sota els meus peus.

Tota la jungla sap que he matat Xere Kan. Els ulls ben ben oberts, membres de la llopada!

Aiaiai! Tinc el cor oprimit de les coses que no puc entendre.

Robert Graves

The Cool Web

Children are dumb to say how hot the day is,
How hot the scent is of the summer rose,
How dreadful the black wastes of evening sky,
How dreadful the tall soldiers drumming by.

But we have speech, to chill the angry day,
And speech, to dull the roses cruel scent.
We spell away the overhanging night,
We spell away the soldiers and the fright.

There's a cool web of language winds us in,
Retreat from too much joy or too much fear:
We grow sea-green at last and coldly die
In brininess and volubility.

But if we let our tongues lose self-possession,
Throwing off language and its watery clasp
Before our death, instead of when death comes ,
Facing the wide glares of the children's day,
Facing the rose, the dark sky and the drums,
We shall go mad no doubt and die that way.

Robert Graves (1895–1985): poeta, erudit i novel·lista anglès, autor de més de 140 obres. Encara que els seus llibres més coneguts van ser novel·les de temàtica històrica, Graves es considerava poeta per damunt de tot. La seva poesia iconoclasta s'allunya de les escoles modernistes i del cànon literari establert.

La fresca teranyina[6]

Els nens són muts per dir com és d'ardent el dia
com d'ardent la fragància de la rosa d'estiu,
com d'horribles els negres erms del cel de nit closa,
com d'horribles les tropes que passen amb tambors.

Però tenim la parla per refredar un mal dia,
la parla que rebaixa la intensa olor de rosa.
Conjurem la nit closa que plana damunt nostre
Conjurem i fem fora les tropes i l'espant.

La llengua ens embolcalla com fresca teranyina,
recer d'excés de joia, recer d'excés de por:
a la fi, verds de mar, ens morim fredament
en un medi salobre, envoltats de paraules.

Ara bé, si les llengües perden l'autocontrol
i ens desfem del llenguatge i del seu bolcall d'aigua
abans que la mort vingui i no quan la mort ve,
exposats com els nens al sol que ens enlluerna,
exposats a la rosa, al cel fosc i als tambors,
embogirem sens dubte i bojos morirem.

W. H. Auden

The composer

All the others translate: the painter sketches
A visible world to love or reject
Rumaging into his living, the poet fetches
The images out that hurt and connect

From Life to Art by painstaking adaption,
Relying on us to cover the rift;
Only your notes are pure contraption,
Only your song is an absolute gift.

Pour out your presence, a delight cascading
The falls of the knee and the weirs of the spine
Our climate of silence and doubt invading;

You alone, alone, imaginary song,
Are unable to say an existence is wrong,
And pour out your forgiveness like a wine.

W. H. Auden (1907–1973): Poeta, dramaturg i crític literari nord-americà; és considerat un dels autors més influents de la literatura en llengua anglesa des de T. S. Eliot. Va guanyar el premi Pulitzer de poesia el 1948. La seva obra es caracteritza per una marcada consciència social i un exquisit lirisme.

El compositor[7]

Els altres tradueixen: esbossa un món visible
el pintor, que suscita l'estima o el rebuig;
regirant-se la vida, en fa sortir el poeta
les imatges que fiblen i estableixen lligams

amb l'Art des de la Vida, adaptant-s'hi amb esforç
i comptant que nosaltres taparem les esquerdes.
Només les teves notes són pur dispositiu,
només el cant teu és una ofrena absoluta.

Se't vessi la presència, cascadejant delícia
Pels sallents dels genolls i els dics de l'espinada,
Envaint-nos el clima de silenci i de dubte;

només tu sol, tot sol, càntic imaginari,
ets incapaç de dir que s'erra una existència,
i se't vessa el perdó com si es tractés d'un vi.

Henry Reed

Naming of parts

To-day we have naming of parts. Yesterday,
We had daily cleaning. And tomorrow morning,
We shall have what to do after firing. But to-day,
To-day we have naming of parts. Japonica
Glistens like coral in all of the neighbouring gardens,
And to-day we have naming of parts.

This is the lower sling swivel. And this
Is the upper sling swivel, whose use you will see,
When you are given your slings. And this is the piling swivel,
Which in your case you have not got. The branches
Hold in the gardens their silent, eloquent gestures,
Which in our case we have not got.

This is the safety-catch, which is always released
With an easy flick of the thumb. And please do not let me
See anyone using his finger. You can do it quite easy
If you have any strenght in your thumb. The blossoms
Are fragile and motionless never letting anyone see
Any of them using their finger.

Noms de peces[8]

Avui ens toca veure noms de peces. Ahir
Vam veure la neteja diària. I demà al matí
veurem què es fa després de disparar. Però avui,
avui ens toca veure noms de peces.
La camèlia lluu com coral a tots els jardins del veïnat
I avui ens toca veure noms de peces.

Això és la brida inferior de la bandolera. I això
és la brida superior de la bandolera, que ja veureu perquè serveixen.
Quan us donin les vostres bandoleres. I això és la brida del pavelló,
que en el vostre cas no teniu.
Les branques als jardins es refrenen els gestos eloqüents, silenciosos,
Que en el nostre cas no tenim.

Això és el fiador, que sempre es treu
d'un fàcil cop de polze. I, si us plau, que no vegi
ningú fent anar el dit. És ben fàcil de fer
per poca força que tingueu al polze.
Les flors són immòbils i fràgils i mai no deixen veure
a ningú com cap d'elles fa anar el dit.

And this you can see is the bolt. The purpose of this
Is to open the breach, as you see. We can slide it
Rapidly backwards and forwards: we call this
Easing the spring. And rapidly backwards and forwards
The early bees bees are assaulting and fumbling the flowers:
        They call it easing the Spring.

They call it easing the Spring: it is perfectly easy
If you have any strenght in your thumb: like the bolt,
And the breech, and the cocking piece, and the point of balance,
Which in our case we have not got; and the almond blossom
Silent in all of the gardens and the bees going backwards and forwards,
        For to-day we have naming of parts

Henry Reed (1914–1986): Poeta, traductor i periodista anglès. El seu poema més famós és la sèrie "Lliçons de la guerra", una paròdia de l'entrenament militar britànic durant la Segona Guerra Mundial, fruit de la seva pròpia experiència. La seva poesia conté clares influències d'autors com Alfred Lord Tennyson, Joseph Conrad o T. S. Eliot.

I això d'aquí és el pany. El seu objecte
és obrir la recambra, com veieu. Elm podem fer lliscar
ràpidament enrere i endavant: d'això en diem
donar saó. I enrere i endavant, ràpidament,
les primeres abelles escometen les flors i les forfollen:
d'això en diuen donar saó.

En diuen donar saó: és perfectament fàcil
Per poca força que tingueu al polze: com el pany
i la recambra, i el percussor, i el punt de la balança,
que en el nostre cas no tenim; i la flor de l'ametller
silenciosa a tots els jardins, i les abelles anant enrere i endavant,
que avui ens toca veure noms de peces.

Josep Carner

Salou

Muntanyes consiroses, muntanyes aturades
en bell amfiteatre, guaitant els blaus confins,
on són aquelles veles fa segles allunyades
pels aires clars i joves de riallers destins?

Amb ses brillants escumes cegaven els dofins;
vogaven, de riqueses i lluita enamorades,
cap a les illes roses que, encara ensomniades,
de la frescor sorgien al bes dels dematins.

Muntayes, al capvespre dieu una elegia;
també la mar s'enyora quan l'aire s'incendia,
de tintes escarlates i porpra sangonent;

les ones catalanes d'aquelles blanques veles
refan, melangioses de glòria, les esteles
amb unes infinites oscil·lacions d'argent.

Josep Carner (1884–1970): Conegut com "el príncep dels poetes catalans", màxim representant del noucentisme poètic. En el seu estil conflueix la tradició literària europea –des de la més clàssica de Petrarca fins al romanticisme anglès i la poesia didàctica francesa del xviii– i la catalana d'autors com Jacint Verdaguer i Joan Maragall.

Salou[9]

Montañas pensativas, montañas asentadas
en bello anfiteatro, sobre azules confines,
¿qué se hizo de las velas de antaño, ya alejadas
al aire claro y joven de risueños destinos?

El brillo de su espuma cegaba a los delfines,
bogaban, de riquezas y lucha enamoradas,
rumbo a rosadas islas, aún adormiladas,
surgiendo al fresco beso de albores matutinos.

Montañas, sois al aire encendido elegía;
también el mar se añora cuando se acaba el día
con púrpuras sangrientas i tintes escarlata;

las olas catalanas de aquellas blancas velas,
nostálgicas de gloria, recrean las estelas
con unas infinitas vibraciones de plata.

Notes

1 i 2. Dins la traducció inacabada de Boswell, James: *Vida del Dr. Johnson,* inèdita.

3. Dins Sterne, Laurence: *Tristram Shandy,* Proa-Digec, Barcelona, 2003.

4 i 5. Dins *Les aventures de Mowgli,* Vicens Vives, Barcelona, 2001.

6. Dins *Homenatge a Jordi Pàmias,* Lleida, 2009.

7 i 8. Dins *Poesia anglesa i nord-americana,* antologia a cura de Sam Abrams, MOLU, Ed. 62, Barcelona, 1994.

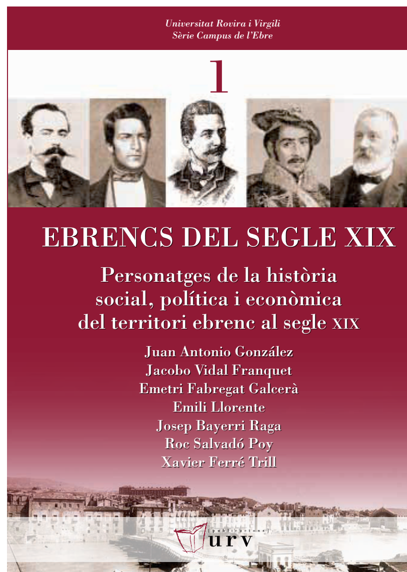
9. Dins *Salou, síntesi mediterrània,* Ajuntament de Salou-Patronat municipal de Turisme i Comerç, Salou, 1999.

Novetats editorials

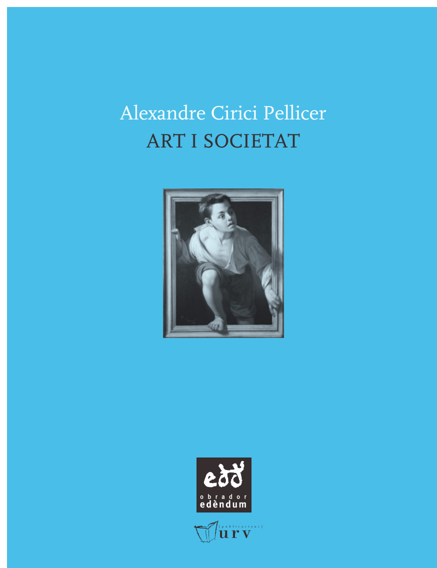
El 2005 es va posar en marxa el segell editorial Publicacions URV amb l'objectiu d'editar i distribuir, a través de diverses col·leccions, obres universitàries de caràcter institucional, docent, investigador i divulgatiu.

Amb les nostres publicacions, la Universitat Rovira i Virgili no només fa visibles els resultats de la recerca universitària sinó que, a més a més, fomenta la cultura i posa el coneixement al servei de la societat.

Aquesta publicació fa un recull d'aportacions sobre alguns dels personatges i les seves trajectòries, per a la memòria històrica, per al reconeixement i la identitat territorial i per a la posada en valor del patrimoni intel·lectual de les Terres de l'Ebre.

Tarragona: Universitat Rovira i Virgili, 2009 · 160 pàg. · 17 x 24 cm · Rústica · ISBN 978-84-8424-155-3 · 17 €

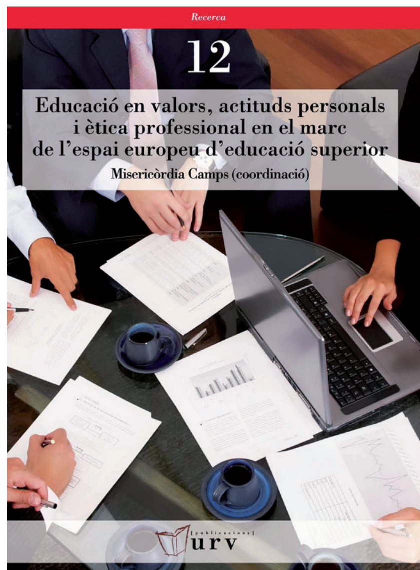
Art i societat és un assaig innovador que, tot i haver estat escrit fa més de quaranta anys, no ha perdut gens d'actualitat. Amb una extraordinària vivacitat, Alexandre Cirici ens fa veure de manera clara i amena les diverses implicacions socials que tenen els fenòmens artístics. Articula el seu discurs entorn de les grans motivacions que impulsen els homes a produir la mena d'obres que anomenem artístiques.

Tarragona: Universitat Rovira i Virgili & Obrador Edèndum, 2009 · 213 pàg. · 17 x 24 cm · Rústica · ISBN 978-84-8424-156-0 · 19 €

Este libro recoge las principales experiencias formativas que los profesores, que han colaborado con la Cátedra URV-Empresa sobre el fomento de la emprendeduría y la creación de empresas, han tenido con los emprendedores que querían poner en marcha su proyecto y con los alumnos que han asistido a las clases de emprendeduría.

Tarragona: Universitat Rovira i Virgili, 2009 · 184 pàg. · 17 x 24 cm · Rústica · ISBN 978-84-8424-142-3 · 15 €

Amb aquest llibre es pretén poder facilitar que l'alumnat incorpori i integri en el seu fer professional i en la seva vida valors com la tolerància, la justícia, la solidaritat o l'empatia; sigui capaç de treballar en equip, conviure i cooperar des del respecte amb altres persones; sigui responsable, i manifesti un comportament ètic.

Tarragona: Universitat Rovira i Virgili, 2009 · 248 pàg. · 17 x 24 cm · Rústica · ISBN 978-84-8424-136-2 · 18 €

En aquest volum el lector s'apropara a la Guerra Civil espanyola des de la perspectiva dels aspectes internacionals que van influir en el desevolupament de les diferents etapes del conflicte, des dels antecedents de la gènesi de la II República fins a les actuals mesures de recuperació de la memòria democràtica.

Tarragona: Universitat Rovira i Virgili, 2009 · 347 pàg. · 17 x 24 cm · Rústica · ISBN 978-84-8424-160-7 · 20 €

Antonio Alcàsser (Tírig, Alt Maestrat)

És graduat en l'especialitat de gravat a l'Escola d'Art de Tarragona i llicenciat en Belles Arts per la Facultat de Belles Arts de Barcelona, i té estudis de litografia a Gráfica 90 de Betanzos (la Corunya) i de fotogravat al Departament de Cultura de Namur (Bèlgica).

La seva producció té com a motiu central l'home, les seves interrelacions, els problemes comunicacionals, la seva soledat. En un sentit més ampli podem parlar del recorregut existencial. A través d'imatges d'amics, coneguts i altres, barrejant els seus amplis coneixements en el camp del gravat i el món de la pintura, ha anat creant un extens i divers mural de personatges i tipus, amb una tècnica original que dóna a la seva obra un caràcter inconfusible. Utilitza cintes d'àudio, vídeo o impressora, que barreja amb la pintura o el gravat per construir o desconstruir el seus personatges que apareixen o desapareixen en un mar de signes imprecisos, tan imprecisos com el món en el qual vivim.

Antonio Alcàsser crea també paisatges singulars, construïts amb franges de color (en part, el color propi dels materials que utilitza), en els quals la figura humana és inexistent o bé s'acaba fonent amb la natura. Un paisatge ple de signes, de grafismes, sense ordre aparent, per tal com es tracta d'un discurs verbal incoherent, que dota de significat a través de la creació plàstica, del plantejament estètic, que fa evident l'aparent inexistència de l'home.

Antonio Salcedo Miliani

Paisatge sis llunes, Antonio Alcàsser, Fons d'Art de la URV

Paisatge sis llunes, Antonio Alcàsser, Fons d'Art de la URV

En aquest llibre Joaquim Mallafrè ens ofereix un breu tast de fragments de versos i poemes magníficament traduïts al català. Hi trobareu textos de Samuel Johnson, Laurence Sterne, Rudyard Kipling, Robert Graves, W. H. Auden, Henry Reed i Josep Carner.

Edició no venal